

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΥΤΣΟΥΚΟΣ

Ἐνυδρεῖο

ΝΟΥΒΕΛΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΧΛΗ

Πειραιῶς

Ἡ Πειραιῶς δὲν κάνει γιὰ περπάτημα. Εἶναι ἀπὸ τοὺς δρόμους στοὺς ὁποίους οἱ πεζοὶ ἔχουν ριχτεῖ ἀπὸ ἀνάγκη, ἔρμαια ἐνὸς τσιμεντένιου κόσμου, σκονισμένου καὶ βρόμικου. Γι' αὐτὸ καὶ μοῦ ἔκανε ἐντύπωση πὺν τὴν εἶδα, στὸ ὕψος τοῦ ΙΚΑ, νὰ προχωρᾷ χαμογελαστή. Ἐλαμπε. Τὸ πορτοφόλι προσγειώθηκε στὰ πόδια της ἀπὸ καθαρή περιέργεια, ἔξω ἀπὸ ἓνα κινέζικο μαγαζὶ γυναικείων ρούχων.

«Τὸ πορτοφόλι σας», φώναξε.

«Χίλια εὐχαριστῶ», εἶπα. Ἐκανα μιὰ παύση δυὸ δευτερολέπτων καὶ συνέχισα: «Δὲν σᾶς ταιριάζει καθόλου ἡ Πειραιῶς».

«Ὅρίστε;» ἔκανε ἐκπληκτικῶς.

«Δὲν σᾶς ταιριάζει ἡ Πειραιῶς», ἐπανέλαβα. «Ἴσως νὰ δοκιμάζατε τὴν Καλλιδρομίου ἢ, ἀκόμα καλύτερα, τὴ Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου».

«Συγγνώμη, βιάζομαι», μουρμούρισε ἐνοχλημένη.

«Ἀκόμα καὶ ἡ Ἀκαδημίας θὰ ἦταν πολὺ καλύτερη ἐπιλογή», τῆς φώναξα καθὼς ἀπομακρυνόταν. Μάταια. Προχωροῦσε ἀκάθεκτῶς στὴν Πειραιῶς, ἐπιταχύνοντας τὸ βῆμα της.

Ἐμεινα μόνος. Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μαγαζιοῦ δυὸ Κι-

νέζοι και μιὰ Κινέζα ἔτρωγαν νούντλς μέσα ἀπὸ ἄσπρα πλαστικά μπολάκια. Δὲν μιλοῦσαν οὔτε κοιτάζονταν μεταξύ τους. Ἀφοσιωμένοι στὰ μπολάκια, ἀγνοοῦσαν ὀτιδήποτε συνέβαινε ἔξω ἀπὸ αὐτά – μποροῦσες βάσιμα νὰ ὑποθέσεις ὅτι ἀκόμα καὶ ἂν ἔμπαινε πελάτης δὲν θὰ τοῦ ἔδιναν καμία σημασία. Τουλάχιστον μέχρι νὰ τελειώσουν τὸ φαγητό τους. Τὰ νούντλς. Αὐτὸν τὸν σινικό, κατακομματιασμένο ὀμφάλιο λῶρο.

Εὐριπίδου

Τί ἔχω καταφέρει στή ζωή μου; Ὀλόκληρο μπίνγκ μπάνγκ, δισεκατομμύρια ἔτη κοσμικῶν μυστηρίων καί ἀσύλληπτων ταχυτήτων, μαῦρες τρύπες, ἀμέτρητοι ἥλιοι καί ἐκπληκτικά σουπερνόβα γιά νά περιστρέφομαι στίς 13 Φλεβάρη τοῦ 2012 γύρω ἀπό τήν Ὀμόνοια μέ τὰ χέρια στίς τσέπες; Πόση ἐνέργεια χαμένη!

Κατηφόρισα τεμπέλικα τήν Πειραιῶς, ἔστριψα στήν πλατεία Κουμουندούρου καί ἔπιασα ἀπό τήν ἀρχή τήν Εὐριπίδου. Χρειαζόμουν στόχους στή ζωή μου. Πρόγραμμα. Πειθαρχία. Χρειαζόμουν ὅλα αὐτὰ πού δέν εἶχα. Πάντα χρειαζόμαστε αὐτὰ πού δέν ἔχουμε. Ἡ, τουλάχιστον, ἔτσι νομίζουμε.

Περπατοῦσα σχεδόν στή μέση τοῦ δρόμου, ὅπως ἔκαναν καί οἱ δεκάδες Ἀσιάτες καί Ἀφρικάνοι πού κυκλοφοροῦσαν στήν περιοχή. Ὅταν περνοῦσε κανένα αὐτοκίνητο κάναμε ἀπλά λίγο στήν ἄκρη καί μετὰ πάλι στή μέση τοῦ δρόμου. Σάν τὰ κύματα πού μιὰ γλείφουν τήν ἀκτὴ καί μιὰ ἀποσύρονται.

Γωνία Ἐπικούρου καί Εὐριπίδου ἕνα ἐτοιμόρροπο ἀρχοντικό μαρτυροῦσε τίς παλιές δόξες τῆς γειτονιᾶς. Τίς πολὺ παλιές δόξες. Στ' ἀριστερὰ τοῦ δρόμου, στὰ μπριζολάδικα τοῦ «Μινώταυρου» καί τοῦ «Τέλη»,

ἔβλεπες τύπους ὄλων τῶν εἰδῶν: διανοούμενους καὶ φορτηγατζῆδες, ὀγδοντάρηδες μὲ μακριὰ ἄσπρα μαλλιά καὶ γυναῖκες-μυστήριο. Ἦταν ἡ ὥρα τοῦ μεσημεριανοῦ φαγητοῦ καὶ εἶχαν ἀρκετὸ κόσμο, ἰδιαίτερα ὁ «Τέλης».

Πέρασα τὸ ταπεινὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη καὶ χάζεψα τὰ μαγαζιά τῶν Πακιστανῶν ποὺ πουλοῦσαν κινητὰ καὶ «σπασμένες» κάρτες sim. Συμπατριῶτες τους μπαινόβγαιναν συνεχῶς, χωρὶς νὰ ἀγοράζουν κάτι. Ἦ, τουλάχιστον, δὲν φαινόταν νὰ ἀγοράζουν. Ἀποθήκες χαρτικῶν καὶ πλαστικῶν, ὑπόγειες καὶ ἰσόγειες, ἕνα κουρεῖο τῶν πέντε εὐρώ, καταστήματα ποὺ πουλοῦσαν φυτὰ, σπόρους καὶ λιπάσματα, καί, βέβαια, μαγαζιά μὲ μπαχαρικά καὶ βότανα. Χώθηκα στὸ ἀγαπημένο μου, τὸ «Μπαχάρ», καὶ ἀφέθηκα στὰ βάζα καὶ στὰ τσουβάλια μὲ τὰ ἐξωτικά ὀνόματα. Γκουαρανά, φινόκιο, σουμάκ, τσιμένι, τριγονέλλα, στέβια, λάξα... Λὲς καὶ διάβαζα Καββαδία ἦταν!

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ μαγαζιοῦ, μὲ κόκκινες ποδιές, δὲν προλάβαιναν νὰ ἐξυπηρετοῦν τὸν κόσμο ποὺ σχηματίζε οὐρά. Ἔτσι κανεῖς δὲν μ' ἐνοχλοῦσε. Ἐπιανα κόκκους καὶ φυλλαράκια ἀνάμεσα στὸν ἀντίχειρα καὶ τὸ δείκτη, τὰ ἔτριβα καὶ τὰ ἔφερα στὴ μύτη. Διάβαζα τὰ ὀνόματα καὶ ἐπαναλάμβανα μουρμουριστὰ αὐτὰ ποὺ μοῦ ἄρresαν περισσότερο. Σερενόα. Τουσιλάγκο. Γκουαρανά. Σεντέλα. Γιοχίμπα. Τριγονέλλα.

Τὴν κοπέλα τὴν πῆρα εἶδηση ὅταν βρισκόταν στὰ μισὰ τῆς οὐρᾶς. Μέτριο ὕψος καὶ πρόσωπο γεμάτο φακίδες. Γενικὰ δὲν μοῦ ἀρέσουν οἱ φακίδες, ἀλλὰ τῆς συγκεκριμένης γυναίκας τῆς πῆγαιναν πολὺ. Εἶχε ἐκφραστικὸ

πρόσωπο και κάθε φορά που κινούσε μάτια, μάγουλα, χείλη, μέτωπο, ήταν σαν να ανακατεύονταν αυτά τα μικρά, καφετιά στίγματα, σχηματίζοντας συνεχώς καινούργιες μορφές και σχήματα πάνω στο κατάλευκο δέρμα της. Σάρκινο καλειδοσκόπιο για μεγάλα παιδιά.

“Όταν βγήκε από το μαγαζί, τήν πῆρα από πίσω. Με το που περάσαμε τήν Ἀθηναῖς, ἔκανα τήν κίνηση ἔξω ἀπό ἕνα γωνιακό μαγαζί με ἀποκριάτικα.

«Κύριε, σᾶς ἔπεσε τὸ πορτοφόλι», μοῦ φώναξε.

«Ὅ,τι και νὰ πῶ εἶναι λίγο. Χίλια εὐχαριστῶ», ὑποκλίθηκα ἑλαφρῶς.

«Δὲν κάνει τίποτα», μοῦ εἶπε.

«Κάνει. Πῶς δὲν κάνει; Ἰδιαιτέρα ἀπὸ τὴ στιγμή που βαθιὰ μέσα σας εἶστε θλιμμένη. Θλιμμένη και ἀπογοητευμένη», τῆς χαμογέλασα με σφιγμένα τὰ χεῖλη. Ἡ ἴδια φράση σὲ ἀμέτρητες παραλλαγές. Τζᾶζ πεζοδρομίου.

«Ἀπὸ ποῦ τὸ συμπεραίνετε αὐτό;» φάνηκε νὰτσιμπάει.

«Ὅχι», κούνησα πέρα δῶθε τὸ κεφάλι μου, σαν νὰ διάβαζα τὶς σκέψεις της, «δὲν φαίνεται ἀπὸ τὰ μάτια σας, ὅπως ἴσως θὰ νομίζατε».

«Ἄλλά; Ἀπὸ ποῦ;»

«Τὸ μυστικὸ βρίσκεται στὰ χέρια σας», κάρφωσα πάνω τους τὸ βλέμμα μου.

«Μά, τί λέτε τώρα;» τὰ κοίταξε και αὐτή. «Τί σᾶς φανερώνουν τὰ χέρια μου;»

«Τί ψωνίσατε ἀπὸ τὸ “Μπαχάρ”;» ἄλλαξα αἰφνιδιαστικὰ τὸ θέμα τῆς συζήτησης, δείχνοντας τὴ σακούλα που κρατοῦσε.

Για μιὰ στιγμή δίστασε, ἀλλὰ τελικὰ τοῦ εἶπε:

«Λομπέλια».

«Λο-μπέ-λια;» συλλάβισα ἡδονικὰ τὸ ὄνομα. Ἦχοῦ-σε τόσο ὁμορφα! «Μπορῶ νὰ δῶ;» ἔτεινα τὸ κεφάλι μου πάνω ἀπὸ τὴ σακούλα, πλησιάζοντας τὸ πρόσωπό της.

«Μόνο ἂν τοῦ πεῖτε τί συμβαίνει μὲ τὰ χέρια μου», ἔκανε χωρὶς νὰ τραβηχτεῖ.

«Ἐγινε», συμφώνησα.

Ἄνοιξε τότε τὴ σακούλα καὶ τὴν ἔχωσε κάτω ἀπὸ τὴ μύτη μου.

«Μπαχαρικό εἶναι;» τὴ ρώτησα.

«Ὅχι. Βότανο. Ἀπὸ τὰ πιὸ χαλαρωτικά».

«Τὸ ἔχετε δοκιμάσει, ὑποθέτω», ἄρχισα νὰ μετράω τίς φακίδες γύρω ἀπὸ τὰ μάτια της.

«Πολλές φορές. Ἐχω ἄσθμα καὶ τοῦ κάνει καλό», ἀναστέναξε.

«Ἄντε!» διαπίστωσα ὅτι ἦταν ἀμέτρητες.

«Ναί, βέβαια. Καὶ κάνει καλὸ καὶ στοὺς σπασμούς...»

Φωνές δυνατές μᾶς διέκοψαν ἐκείνη τὴ στιγμή.

«Πιάσ' τον!» οὐρλιαξε κάποιος. Μᾶς προσπέρασε τρέχοντας ἓνας τύπος καὶ ἀπὸ πίσω τρεῖς τοὺ τὸν κυνήγαγαν. Τοῦ βάζουν τρικλοποδιὰ καὶ τὸν ρίχνουν κάτω.

«Μήηηηηη!» σπάραξε ὁ πεσμένος. Ὁ πιὸ σωματώδης ἀπὸ τοὺς τρεῖς τὸν χτυπάει μὲ τὴ μύτη τοῦ παπουτσιοῦ στοὺς πρόσωπο. Γεμίζει αἷματα καὶ ἀρχίζει νὰ σέρνεται στοὺς πεζοδρόμιο ἐκλιπαρώντας γιὰ οἶκτο. Τὸν ἔχουν περικυκλώσει καὶ τὸν κλοτσᾶνε τώρα καὶ οἱ τρεῖς. Στὴν κοιλιά, στὴ μέση, στοὺς στήθος... Οὐρλιαχτά. Οἱ περαστικοὶ παρακολουθοῦν. Ἀδιάφοροι. Κανεὶς δὲν ἐπεμ-

βαίνει. Κανείς δὲν τολμάει νὰ πεί, νὰ κάνει τὸ παραμικρό.

«Τί συμβαίνει, ρέ πούστη μου;» ἀναρωτιέμαι σιωπηλά. Κλοτσιὰ στὸ γόνατο. Τὸ οὐρλιαχτὸ ἔφτασε στὴ διαπασῶν, λές καὶ ὁ πεσμένος ξερνοῦσε τ' ἄντερά του. Δὲν ἄντεχα ἄλλο αὐτὸ τὸ θέαμα. Οἱ κλοτσιῆς καὶ οἱ κραυγές δὲν λέγανε νὰ σταματήσουν. Κοίταξα γύρω μου. Ἡ κοπέλα μὲ τὶς φακίδες εἶχε ἐξαφανιστεῖ. Εἶχε φοβηθεῖ μᾶλλον. Καὶ τώρα; Τί νὰ ἔκανα; Καὶ οἱ τρεῖς μοῦ φαίνονταν ἀδίστακτοι. Οἱ δύο μὲ μαλλιά καρφάκια, μπλοῦζες κολλητὲς καὶ βλέμμα πού γυάλιζε καὶ ὁ τρίτος, ὁ σωματώδης, μὲ μακριά, μαῦρα μαλλιά καὶ ἀξύριστος μέρες.

Στεκόμουν ἐκεῖ ἀναποφάσιτος καὶ παρακολουθοῦσα σὰν ὑπνωτισμένος τὸν ξυλοδαρμό. Ἐπρεπε κάτι νὰ γίνε, θὰ τὸν σκότωναν – ἤμουν ὅμως μόνος μου καὶ φοβισμένος. Ἡ σειρήνα ἐνὸς περιπολικοῦ μὲ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ δίλημμα. Οἱ τρεῖς σκόρπισαν καὶ ἔμεινε ὁ τύπος στὸ πεζοδρόμιο νὰ βογκάει καὶ νὰ φτύνει αἷμα. Οἱ περαστικοί, πού εἶχαν σταματήσει νὰ χαζέψουν τὸ θέαμα, συνέχισαν κανονικὰ τὸ δρόμο τους. Ἡ παράσταση εἶχε τελειώσει. Τοὺς φαντάστηκα θεατὲς σὲ ρωμαϊκὴ ἀρένα νὰ στρέφουν τὸν ἀντίχειρα πρὸς τὰ κάτω. Καὶ μετὰ νὰ χώνουν τὸν ἀντίχειρα στὸν πρωκτό τους καὶ νὰ πηγαίνουν σπίτι τους. Ἐτσι ἀκριβῶς τὸ φανταζόμουν: μιὰ ὀλόκληρη πόλη μὲ ἀνθρώπους νὰ περπατοῦν μὲ τοὺς ἀντίχειρες στὸν κῶλο τους καὶ νὰ τοὺς βγάξουν ἀπὸ ἐκεῖ μόνο στίς κερκίδες τῆς ἀρένας.

Τινάχτηκα ξαφνιασμένος. Ἀσυναίσθητα εἶχα ἀρχίσει νὰ σαλιώνω τὸν δεξιό μου ἀντίχειρα...

Υακίνθων

Μὲ φοβίζουν τὰ ἀκριβὰ σπίτια. Οἱ ἐπιβλητικὲς βίλες. Δὲν μπορῶ νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ μυαλό μου ὅτι πίσω ἀπὸ τοὺς τοίχους μπορεῖ νὰ παραμονεύουν βαριεστημένοι κληρονόμοι, ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσουν περαστικούς γιὰ νὰ σκοτώσουν τὴν ὥρα τους.

Εἶχα πάει στὸν Φάρο Ψυχικοῦ γιὰ νὰ κάνω μιὰ δουλειὰ τῆς μάνας μου. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἀπὸ τότε ποὺ εἶχα μείνει ἀνεργὸς μ' ἔστειλε συνέχεια γιὰ δουλειές. Τὸ ἔκανε γιὰ νὰ μὴ μὲ πάρει ἀπὸ κάτω ἢ ἀπλὰ μ' ἐκμεταλλεύταν; Δὲν εἶχα καταλήξει, ἂν καὶ εὐχόμουν νὰ ἰσχύει τὸ δεύτερο.

Τελειώνοντας, ἀντὶ νὰ πάρω τὸ λεωφορεῖο τῆς ἐπιστροφῆς, χώθηκα μέσα στὸ Ψυχικό. Μὲ τράβηξε ἓνα ἐτοιμόρροπο ἀρχοντικὸ στὴν ἀρχὴ τῆς Υακίνθων. Ἄν καὶ ἡ λέξη «ἐτοιμόρροπο» δὲν εἶναι ἡ σωστὴ γιὰ νὰ τὸ περιγράψω, διότι, παρόλο ποὺ ἔγερνε ἐπικίνδυνα, τὴν ἴδια στιγμὴ (κατὰ ἓνα περιεργὸ τρόπο) ἔδειχνε ὀλοζώντανο.

«Μυστήριο», σκέφτηκα.

Καὶ εἶχα δίκιο. Ἄνοιξε ἡ κεντρικὴ εἴσοδος καὶ ἐμφανίστηκε μιὰ ἐντυπωσιακὴ μαυρομάλλα μὲ μὲβ φουστάνι, σαγιονάρες, κόκκινα νύχια κι ἓνα γιγαντόσωμο λυκό-

σκυλο, πού τήν τράβαγε μπροστά. Ήταν προφανώς ἡ ὥρα τῆς μεσημεριανῆς βόλτας. Τήν πῆρα ἀπό πίσω χω-
ρίς δεύτερη σκέψη.

Λίγο πιό πάνω ὁ δρόμος σχημάτιζε διχάλα, ἔχοντας ἕνα μακρόστενο ἀλσάκι στή μέση. Ἡ γυναίκα σάν νά τα-
λαντεύτηκε καί τὸ σκυλί βρῆκε τήν εὐκαιρία νά κατου-
ρήσει. Στάθηκε ἀκίνητος. Βρισκόμουν σέ μιὰ περίοδο
τῆς ζωῆς μου πού ὅποιο δρόμο καί νά διάλεγα θά ἔκανα
λάθος. Εἶχα, ἄς ποῦμε, δύο ἐπιλογές σέ κάτι; Τρεῖς; Ἐ,
ἀκόμα καί ἂν εἶχα τή δυνατότητα νά προχωρήσω καί
στις τρεῖς, θά μετάνιωνα καί γιὰ τίς τρεῖς. Δὲν μποροῦ-
σα νά μοῦ ξεφύγω μὲ τίποτα.

Ἡ μαυρομάλλα ἀκολούθησε τῆ δεξιά πλευρὰ τοῦ δρό-
μου, ἀπαλλάσσοντάς με ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀπόφασης.
Καθὼς περπατούσαμε, ἀριστερά μας βρισκόταν τὸ ἄλ-
σος μὲ τὰ πεῦκα καί δεξιά μας παρατάσσονταν πρε-
σβεῖες καί βίβες. Μύριζε πευκοβελόνα καί ξεραμένο,
ἀπὸ τῆ ζέστη, χῶμα. Μιὰ ἀριστοκρατικὴ νωθρότητα δια-
περνοῦσε τῆ γειτονιά, ἡ ὁποία ἔμοιαζε νά ἀπέχει ὀχτα-
κόσια ἑκατομύρια ἔτη φωτὸς ἀπὸ τὴν Ὀμόνοια. Σὺν
μερικὲς στάσεις λεωφορείου.

«Μὲ παρακολουθεῖτε;» γύρισε ἀπότομα πρὸς τὸ μέ-
ρος μου.

Φοροῦσε σκοῦρα γυαλιὰ ἡλίου καί δὲν μποροῦσα νά
διακρίνω τὰ μάτια τῆς.

«Ἄπλᾶ συμπορευόμαστε», σήκωσα τοὺς ὤμους.

«Καί συνστεκόμαστε ὅταν κατουράει ὁ σκύλος μου;»

«Σὰν νά μὴν ἔχετε ἄδικο...», μάζησα ἀμήχανα τὰ
λόγια μου.

Μὲ εἶχε αἰφνιδιάσει, ἀποκτώντας μὲ δύο ἐρωτήσεις τὸν πλήρη ἔλεγχο τῆς συζήτησης.

«Δὲν κατοικεῖτε ἐδῶ», εἶπε μὲ βεβαιότητα.

«Φαίνεται;» παραδόθηκα.

Ἕνα ξαφνικὸ κύμα κοριτσίστικου γέλιου μ' ἔκανε νὰ ἀναθαρρήσω. Ἐκείνη γελοῦσε καὶ τὸ σκυλί γάβγιζε χαρούμενο, σημάδι ἀποδοχῆς τοῦ παρείσακτου ἀπὸ τοὺς τοπικοὺς ἄρχοντες.

«Σᾶς διασκεδάζω;» τὴ ρώτησα, εὐχαριστημένος ποὺ τὴν ἔβλεπα νὰ γελά ἀλλὰ καὶ κάπως ἐνοχλημένος ταυτόχρονα.

«Εἶναι τὸ ὕφος σας... τόσο ἀστεῖο», εἶπε συνεχίζοντας νὰ γελάει.

«Κάνω ὅ,τι μπορῶ. Ἄν θέλατε...»

«Ἐλάτε μαζί μου», μὲ διέκοψε. Σχεδὸν μὲ διέταξε. «Ὁ Σιᾶρι πρέπει νὰ κάνει τὴ βόλτα του».

«Σιᾶρι; Ποῦ τὸ βρήκατε αὐτὸ τὸ ὄνομα;» ἀρχίσαμε νὰ περπατᾶμε πλάι πλάι.

«Ἔτσι ἔλεγαν ἓνα χελωνάκι ποὺ εἶχα παλιά».

«Καὶ ἔγινε μετεμψύχωση;»

Μοῦ χάρισε ἓνα ὄμορφο χαμόγελο καὶ μὲ ρώτησε:

«Μὲ τί ἀσχολεῖστε;».

«Τελευταῖα μὲ τίποτα τὸ ἰδιαίτερο», προσπάθησα νὰ φανῶ κούλ.

Κοῦνησε τὸ κεφάλι της πάνω κάτω, δείχνοντας ὅτι ἔβρισκε φυσιολογικὴ τὴν ἀπάντησή μου.

«Ἐσεῖς;» ρώτησα.

«Εἶμαι ζωγράφος», εἶπε.

«Ἀλήθεια;» ἐντυπωσιάστηκα. Ἦταν ἡ πρώτη γυναί-

κα ζωγράφος πού γνώριζα. «Θά μπορούσα νά δῶ...», κόμπιασα, «κάποιον πίνακά σας;»

«Γιὰ ποιό λόγο;» εἶπε καί τήν ἴδια στιγμή τράβηξε τὸ λουρί τοῦ Σιάρι, ὁ ὁποῖος ἦταν ἔτοιμος νά χυμῆξει σέ μιὰ γάτα.

«Δὲν ξέρω, κάτι μοῦ λέει ὅτι ζωγραφίζετε ὠραῖα».

«Καί τί εἶναι αὐτὸ τὸ κάτι;». Μιὰ στάλα εἰρωνείας ὕγρανε τὴ φωνή της.

«Εἶναι ἓνα πράγμα πού ξεκινάει ἀπὸ τ' ὄνομα τοῦ σκύλου σας καί κουλουριάζεται στὸ μὲν φουστάνι σας. Μετὰ ἀνεβαίνει σιγὰ σιγὰ στὸ στήθος, σκαρφλώνει στὸ πρόσωπο καί χώνει στὸ στόμα σας ἐνάμισι λίτρο κοριτσίστικου γέλιου».

Στάθηκε ἀκίνητη καί μὲ κοίταξε μέσα ἀπὸ τὰ σκοῦρα γυαλιά.

«Καί εἶναι ἀρκετὴ αὐτὴ ἡ ποσότητα;» μὲ ρώτησε.

Σταμάτησα κι ἐγώ.

«Μά, φυσικά. Γιὰ σκεφεῖτε το: εἶναι ὅσο ἓνα μεγάλο μπουκάλι κόκα-κόλα».

«Οὐάου! Ὅντως!» ἀναφώνησε καί χειροκρότησε. «Πόσα ξέρετε...», εἶπε περιπαικτικά.

Συνεχίσαμε νά περπατᾶμε πλάι πλάι, νά ἀνταλλάσσουμε πειράγματα καί εἰρωνικά σχόλια, καί νά χαϊδεύουμε τὸν Σιάρι, ὅταν σταματοῦσαμε μπροστὰ σὲ κάποιο ἐντυπωσιακὸ σπίτι.

«Καί αὐτὸ ποιανοῦ εἶναι;» τὴ ρωτοῦσα. Κι ἐκείνη μοῦ ἀπαριθμοῦσε ὀνόματα, ἐπαγγέλματα, συνήθειες. Ἦταν γέννημα θρέμμα τῆς γειτονιάς καί ἤξερε τὰ πάντα ἀπέξω καί ἀνακατωτά.

«Ὦρα γιὰ ἐπιστροφή», ἀνακοίνωσε στὸ τέρμα τοῦ δρόμου.

«Ὦρα νὰ δοῦμε τοὺς πίνακες, ἔτσι;»

«Δὲν ὑποσχέθηκα τίποτα», ξεκαθάρισε.

«Δὲν μοῦ εἶπατε ὅμως. Τί ἀκριβῶς ζωγραφίζετε; Τί σᾶς τραβάει;» ἔκανα πῶς δὲν ἄκουσα.

Δὲν βιάστηκε νὰ ἀπαντήσει. Κοίταξε μὲ τρυφερότητα τὸ σκύλο της καὶ ὕστερα χάζεψε γιὰ λίγο τὰ πεῦνα τοῦ μικροῦ ἄλσους, πρὶν πεῖ αἰνιγματικά:

«Τὰ σκῆπτρα τὰ ἔχει τὸ σκοτάδι».

Ὅταν φτάσαμε μπροστὰ στὸ ἐτοιμόρροπο ἀρχοντικό, μὲ ρώτησε:

«Θέλετε νὰ δεῖτε τοὺς πίνακές μου ἢ νὰ μὲ πηδήξετε;».

Αἰφνιδιάστηκα, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔδειξα.

«Θὰ προτιμοῦσα νὰ βάλουμε τὰ πράγματα σὲ μιὰ σειρὰ», τῆς ἀπάντησα.

Γέλασε. Μὲ ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ τράβηξε μέσα στὸ ἐτοιμόρροπο ἀρχοντικό. Ἦταν θεοσκότεινα. Συνέχισε νὰ μὲ τραβάει μέσα στὸ σπίτι, τρέχοντας σχεδόν, καὶ μὲ τὸν Σιᾶρι νὰ γαβγίζει σὰν δαιμονισμένος. Ξαφνικὰ μοῦ ἄφησε τὸ χέρι.

«Γδύσου», μὲ πρόσταξε.

Τὰ γαβγίσματα δυνάμωσαν –καμία σχέση μὲ τὰ χαρούμενα γαβγίσματα τοῦ δρόμου– σὰν προειδοποίηση γιὰ τὸ τί θὰ συνέβαινε ἂν δὲν ὑπάκουα. Τὰ χρειάστηκα.

«Τί συμβαίνει;» ψέλλισα.

«Εἶναι ἐκπαιδευμένος νὰ ἐπιτίθεται στὰ ἀντρικά γεννητικὰ ὄργανα. Γδύσου», ἐπανέλαβε.

«Μὰ τί λές;» εἶπα σοκαρισμένος.

«Δὲν θὰ τὸ ξαναπῶ», ἡ φωνή της σκλήρυνε.

Τὰ χέρια μου σὰν νὰ ξεκίνησαν ἀπὸ μόνα τους. Μηχανικά. Πρῶτα ἔβγαλα τὸ παντελόνι, μετὰ τὸ μποξεράκι καὶ στὸ τέλος τὴν κοντομάνικη μπλούζα. Τὰ μάτια μου εἶχαν ἀρχίσει νὰ συνηθίζουν στὸ σκοτάδι καὶ μποῦσα πλέον νὰ διακρίνω τὰ περιγράμματα τῶν ἀντικειμένων γύρω μου. Τὸ σκυλι δὲν τὸ ἔβλεπα. Τὸ ἔνιωθα. Ἡ καυτὴ ἀνάσα του ζέσταινε τὸ δέρμα μου στὸ ὕψος τοῦ μηροῦ.

«Καὶ τὰ παπούτσια», συνέχισε ἀνελέητα.

Τὰ ἔβγαλα στὰ γρήγορα, μὲ χέρια ποῦ ἔτρεμαν.

«Λές τουλάχιστον στὸν Σιάρι νὰ ἀπομακρυνθεῖ;»

«Σκάσε», οὐρλιαξε ὑστερικά. «Τί νόμιζεις; Ὅτι οἱ πράξεις σου δὲν θὰ εἶχαν συνέπειες;»

Δὲν τόλμησα νὰ ἀπαντήσω. Ἦμουν χεσμένος καὶ γυμνὸς μπροστὰ σ' ἓνα ἄγριο λυκόσκυλο, ἐκπαιδευμένο νὰ κομματιάζει πέη· στὸ ἔλεος μιᾶς πανέμορφης τρελῆς.

«Σ' ἀκούω», εἶπε, ἀφοῦ τὰ εἶχα βγάλει ὅλα, «θές νὰ κάνουμε ἔρωτα ἢ νὰ φύγεις;»

Αἰσθάνθηκα τὴ μουσούδα τοῦ σκύλου νὰ μ' ἀγγίζει καὶ ἓνα ἔντονο τρέμουλο νὰ δονεῖ τὸ κορμί μου. Καὶ τώρα τί γίνεται;

Ἀπὸ μικρὸς εἶχα μάθει νὰ μὴ δυσαρεστῶ τοὺς ἄλλους, νὰ μὴν τοὺς ἐκπλήσω μὲ τίς παράξενες ἐπιθυμίες μου. Ὅταν δὲν ἦμουν σίγουρος γιὰ τὸ ποιά ἐπιλογή μου θὰ ἐνέκριναν, τοὺς ἄφηνα –πολὺ ἀπλά– νὰ ἐπιλέξουν γιὰ μένα. Σιγὰ σιγὰ, σχεδὸν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, δημιουργήθηκε γύρω μου, σὰν δίχτυ, ἓνα ἀόρατο κοινὸ ποῦ

έσκυβε από πάνω μου και άφαιροϋσε με νυστέρι κάθε στιγμή που έπιθυμοϋσα πολύ.

«Νά φύγω», ψέλλισα, παρόλο που ήθελα πολύ νά μείνω.

Τò άόρατο κοινò είχε άποφασίσει: ó ακρωτηριασμός των στιγμῶν δέν γινόταν νά άναβληθεῖ.

Μάζεψα τρομαγμένος τὰ ροϋχα μου και, σκουντουφλώντας σέ τραπέζια και καρέκλες, βρῆκα τò δρόμο πρòς τήν έξοδο.

Ντύθηκα στò έκτυφλωτικό φῶς τῆς ήμέρας, στò κατώφλι τοϋ άρχοντικοϋ. Ένας τύπος με σορτσάκι και άσπρα σπορτέξ, που έκανε τζόκινγκ, με κοίταξε παραξενεμένος. Φόρεσα τὰ παπούτσια μου και τράβηξα για τήν Κηφισιάς. Αίσθανόμουν λές και τò εἶχα σκάσει από παράξενο παραμϋθι, με μοιραῖες πριγκίπισσες και επικίνδυνα τέρατα.

«Τζάμπα τὰ σκηνικά, τò έτοιμόρροπο άρχοντικό και ή Υακίνθων», σκέφτηκα στενοχωρημένος. «Τζάμπα ή καϋλα τῆς πεντάμορφης, τζάμπα και τὰ λυσσασμένα γαβγίσματα τοϋ τέρατος». Διότι, μη νομίζεις: Και τὰ παραμϋθια ξεθωριάζουν όταν ένας ήρωας δειλιάζει, χάνουν τò νόημα τῆς ύπαρξῆς τους και μεταμορφώνονται σέ βαρετά μεσημέρια, καταδικασμένα στη λήθη και έτοιμα νά έκδικηθοϋν.

Στη στάση τοϋ λεωφορείου μοϋ τήν εἶχαν στημένη όι έφτὰ νάνοι, ó ναυτικός με τò ξύλινο πόδι κι ένα παιδικό μου όνειρο. Με έπιδέξια χτυπήματα καράτε έξουδετέρωσα τούς νάνους, έριξα κάτω τόν ναυτικό με μια λαβή ζίου ζίτσου και προσπάθησα νά κλοτσήσω στην κοιλιὰ τò

ὄνειρό μου. Τὸ πόδι, ὅμως, βρῆκε ἀέρα. Τὸ ὄνειρο τότε ἄρπαξε τὴν εὐκαιρία καὶ μοῦ ἔδωσε μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ σαγόνι, πὺ μὲ ξάπλωσε ξερὸ στὸ πεζοδρόμιο. Αὐτὸ ἦταν! Εἶχα χάσει, διότι οἱ ἀντίπαλοί μου ἦταν ὑπερβολικὰ πολλοί.

“Ὅλα ἐκεῖνα τὰ χαμένα μεσημέρια!

